

„Спѣте спокойно, ангели мили,
„Богъ нек' се надѣ васъ клѣтитѣ смили,
„Ни хлѣбецъ имамъ, ни искра огънь
„С' що ще ви стопля, нахрана заранъ.
„Единъ имахте добръ бащица
„Отъ васъ го отдѣли кръвна убийца,
„Той се за вази бѣднитѣ труди,
„Кръвнишка ржка въ гроба го гуди.“
Тѣй си редеше бѣдната майка
Отъ мжки тѣжки хвана я дрѣмка.
Главица сложи заспа си мирно
Слово ѝ бѣше това подирно . . .

Зора зазори, дѣчица ставатъ,
Майка си жално тѣ призоваватъ.
„Дигни се мале, огънь ни стѣкни,
„Малкия Милчо ти си прѣгжрни!“
Но майка мълчи, студено ѝ чело,
Попъ ѝ исчете гробно опѣло.

И. Ивановъ.

Въспоминание.

Току що се яви зората
Въ единъ прѣкрасенъ майски день
Излѣзохъ азъ изъ одаята
Душевно много наскърбенъ.—2
Но гдѣ, къмъ кого да тръгна,
Кой може да ме утѣши?
Къмъ кой мѣдрецъ да се обърна
С' съвѣтъ той да ми се яви?—2
И тѣй азъ много размишлявахъ
И много, много азъ мълчахъ,